

Димчо Дебелянов

Скри се златно слънце зад
горите...

Скри се златно слънце зад горите,
вредом легна мъртва тишина;
месец бледен мълком в мрачините
си светлика сребърен пръсна!

И ей, тих вечерник се зададе
отдалеко, жаден за покой –
тихо шепнат вейчиците млади
и се свеждат върху гробът мой.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6120>]